

законі в межах окремої правової норми регламентувати загальні засади пенсійного забезпечення поліцейських. При цьому в нормах спеціального законодавства такі засади повинні бути деталізованими. Окрім цього, в положеннях Закону України «Про Національну поліцію» має бути закріплено механізми пенсійного забезпечення, в тому числі перерахунку пенсій колишнім працівникам органів внутрішніх справ (працівникам міліції), що сприяло б підвищенню ефективності реалізації юридичних гарантій їх соціальної захищеності.

Висновок. Отже, хоча сучасне законодавство з питань соціального захисту працівників поліції, і не позбавлене недоліків, втім, все ж таки відповідає специфіці професійної діяльності поліцейських і містить необхідні положення, що гарантують надання відповідної підтримки (фінансової, соціально-побутової, медичної тощо) з боку держави працівникам поліції та членам їх сімей у вирішенні соціально-побутових питань і складних життєвих ситуацій та в інших випадках, передбачених законом, що настали внаслідок та у зв'язку із належним виконанням поліцейським своїх службових обов'язків.

Одержано 12.10.2019

УДК 342.72

Михайло Юрійович БУРДІН,

доктор юридичних наук, професор,

проректор Харківського національного університету внутрішніх справ;

 <https://orcid.org/0000-0001-5560-1848>

ЕВОЛЮЦІЯ РОЗУМІННЯ ПРАВА НА НЕДОТОРКАНІСТЬ ЖИТЛА У СВІТОВІЙ ЮРИСПРУДЕНЦІЇ

Залучення України до єдиного європейського інтелектуального та правового простору, гармонізація її законодавства із законодавством ЄС неможливі без опанування найбільш значущих досягнень світової юриспруденції, де вагоме місце посідає передова юридична думка – юридичні школи, науково-концептуальні напрацювання вчених, які займаються правозахисною тематикою. Слід констатувати, що в умовах сьогодення у вітчизняній юридичній науці поступово здійснюються певні позитивні кроки в цьому напрямку. З розвитком інтернет-технологій українські дослідники отримали можливість вільного та унікального користування фондами електронних каталогів та бібліотек США та країн ЄС, де мовою оригіналу можна ознайомитися з чималою кількістю різноманітних правничих текстів (нормативно-правових актів, наукових статей та праць монографічного характеру).

Водночас треба зазначити, що у вітчизняній юриспруденції все ж таки бракує відповідних напрацювань, де були б усебічно розкриті та проаналізовані наукові підходи американських та європейських учених-юристів з питання гарантування недоторканності житла.

У юридичній літературі згадка про право на приватне життя (право на особисту та сімейну таємницю) вперше з'явилася у США у 1890 році завдяки науковій статті Самюеля Уоррена (Samuel D. Warren) та Луїса Брандейса (Louis D. Brandeis) «Право на приватність» (The right to privacy), яка вийшла друком у 1890 році у виданні «Гарвардський юридичний огляд» (Harvard Law Review). У подальшому американська юриспруденція право на приватність визначала як можливість людини залишитися на самоті у спокої [1].

З цього приводу В. О. Серьогін звертає увагу на те, що С. Уоррен та Л. Брандейс фразу «право бути залишеним у спокої» запозичили з відомого рішення судді Томаса Кулі у справі 1880 року. Проте ще у 1834 році американський Верховний Суд згадував, що «відповідач має право наполягати, щоб його залишили у спокої доти, доки не буде доведено, що він порушив права іншого» (справа *Wheaton v. Peters*, 1834).

Кулівське «право бути залишеним у спокої» було, фактично, способом пояснити, що спроба фізичного дотику є правопорушенням; воно не визначало право на прайвесі, а тлумачилося лише як покладання обов'язку «не завдати рани», наприклад, шляхом образи дією.

Використання С. Уорреном і Л. Брандейсом цієї фрази було зумовлене метою їхньої статті продемонструвати, що чимало елементів права на прайвесі існувало ще в межах загального права [2, с. 7].

Сьогодні європейська правнича думка виходить із того, що недоторканність житла виявляється в тім, що жодний пошук, запис того, що відбувається у житлі за допомогою технічних засобів, будь-яке проникнення до житла не можуть бути здійснені без згоди власників житла чи його законних володарів. Не потребує згоди власника житла або його законного володаря втручання або проникнення до нього, що здійснюється у судовому порядку або якщо у житлі вчинено особливо тяжкий злочин [1].

Список бібліографічних посилань

1. Martínez J. A. G. El domicilio y su inviolabilidad. URL: <https://revistasocialesyjuridicas.files.wordpress.com/2010/09/03-tm-04.pdf> (дата звернення: 07.09.2019).

2. Серьогін В. О. Прайвесі як право «бути залишеним у спокої». *Право і Безпека*. 2010. № 3 (35). С. 6–9. URL: <http://old.pb.univd.edu.ua/?controller=service&action=download&download=22735> (дата звернення: 15.10.2019).

Одержано 18.10.2019